In de provincie Gelderland worden oude bosgroeiplaatsen gedefinieerd als gebieden die volgens de eerste kadastrale registraties (1811-1832) al bebost waren en sindsdien ononderbroken bos zijn geweest. Met andere woorden, het gaat om bossen die al voor de 19de eeuw bestonden en sindsdien continu als bos zijn gebruikt.

We spreken daarbij van oude bosgroeiplaatsen met een ***hoge waarde*** wanneer

1. actueel gedomineerd wordt door inheemse loofbomen. Dat betekent dat van het kronendak de afgelopen 10 jaar[1] voor minimaal 50% heeft bestaan uit inheemse loofbomen.

   én

2. de oudebosgroeiplaats tenminste 0,5 ha groot is.
   Zeer kleine groeiplaatsen (< 0,5 ha) zijn van geringe ecologische waarde (Bijlsma & Koop, 2022)

3. Daarnaast moeten de gebieden:

   a. Karakteristieke flora van oude bosgroeiplaatsen bevatten.
   Voor de boshabitattypen van de EU-habitatrichtlijn zijn lijsten met karakteristieke soorten opgesteld (Bijlsma et al. 2020). Het voorkomen van deze oudbosflora en soorten van mantel- en zoomvegetaties is een belangrijke aspect van oude bosgroeiplaatsen van hoge waarde.

   Bijlsma, R. J., Janssen, J. A. M., Bos, G., Ottburg, F. G. W. A., & Sierdsema, H. (2021). Ecologisch beoordelingskader voor doelbereik in Natura 2000-gebieden (No. 3068). Wageningen Environmental Research.

en/of:

   b. Sprake zijn van natuurlijk reliëf, een ongestoorde bosbodem en/of historische terreinkenmerken zoals de aanwezigheid van hakhout(stoven), oude wallen, leemkuilen, zeer dikke bomen (DBH > 80 cm) of eikenclusters.

[1] 10 jaar genoemd om te voorkomen dat boseigenaren een dunning uitvoeren waarbij alle loofbomen worden verwijderd zodat vervolgens er geen sprake meer is van een oude bosgroeiplaats van hoge waarde. Bij twijfel is dit eenvoudig te verifiëren aan de hand van satellietbeelden.